

Από το συναξάρι - Τη αυτή ημέρα, μνήμη των αγίων Σατύρου, Σατουρνίνου, Σεκούνδου, Ρεουκάτου, Περπέτουας και Φηλικιτάτης, εν Καρθαγένη μαρτυρησάντων

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Φεβρουαρίου 1, 2014

1 Φεβρουαρίου

Περί το 203, στην ρωμαϊκή Βόρειο Αφρική, μια περιοχή όπου ο χριστιανισμός είχε ευρέως εξαπλωθεί, συνελήφθησαν στην πόλη Θουβουρβώ, οι νεαροί κατηχούμενοι: Περπέτουα, Ρεουκάτος, Φηλικιτάτη, Σατουρνίνος και Σεκούνδος. Η Φηλικιτάτη ήταν δούλη, σύντροφος του Ρεουκάτου.

Η **Περπέτουα**, ηλικίας είκοσι δύο ετών, ήταν ευγενικής καταγωγής, μητέρα ενός βρέφους που θήλαζε ακόμη. Όταν οδηγήθηκε με τους υπόλοιπους στην Καρθαγένη (Καρχηδόνα), ο πατέρας της προσπάθησε κατά την προανάκριση να την πείσει να μην ομολογήσει την πίστη της, εκείνη όμως αρνήθηκε και την οδήγησαν στην φυλακή, όπου ζήτησε να κρατήσει το παιδί της. Η αποπνιχτική ατμόσφαιρα του κελλιού, όπου είχαν στοιβάξει τους κρατούμενους, έγινε για την νεαρή γυναίκα αληθινό παλάτι, όπου περίμενε την επίσκεψη του Βασιλέως Χριστού. Ο Θεός τότε της αποκάλυψε σε όραμα τι την περίμενε, την ίδια και τους συναθλητές της. Είδε μια στενή, χάλκινη κλίμακα που εκτεινόταν από την γη στον ουρανό. Στις δύο πλευρές της ήσαν μπηγμένα κάθε είδους φονικά όργανα και στην βάση της βρισκόταν όφεις τρομερός που τρομοκρατούσε όσους επιθυμούσαν να ανέβουν την κλίμακα. Ο κατηχητής τους **Σάτυρος**, που είχε παραδοθεί αυτοβούλως στις αρχές ώστε να βρίσκεται μαζί τους, προχώρησε πρώτος και έφθασε στην κορυφή της κλίμακας, απ' όπου φώναξε: «Περπέτουα, σε περιμένω, πρόσεξε να μη σε δαγκάσει το φίδι!». Εκείνη απάντησε: «Εν ονόματι τού Ιησού Χριστού δεν θα με βλάψει». Συνέθλιψε με την φτέρνα το κεφάλι τού φιδιού και με μιας έφθασε στην κορυφή της σκάλας, όπου φανερώθηκε μπροστά της ο Παράδεισος της τρυφής, και πλήθος λευκοντυμένων μαρτύρων ήλθε να την υποδεχθεί.

Οι άγιοι μάρτυρες παρουσιάσθηκαν κατόπιν ενώπιον του δικαστηρίου, όπου με μεγάλη χαρά δέχθηκαν την καταδικαστική απόφαση να θηριομαχήσουν και περίμεναν την ημέρα των εορταστικών εκδηλώσεων ενδυναμωμένοι από θεία οράματα που τους διαβεβαίωναν για την νίκη τους επί του διαβόλου και για την είσοδό τους στις ουράνιες μονές. Μπροστά σε τούτο το θέαμα η Περπέτουα

αναφώνησε: «Δόξα τω Θεώ! Ήμουν ανέκαθεν άνθρωπος πρόσχαρος και με εύθυμη διάθεση. Στο εξής θα είμαι ακόμη περισσότερο!»

Η **Φηλικιτάτη**, έγκυος στον όγδοο μήνα, ένωθε μεγάλη θλίψη στην σκέψη ότι θα ανέβαλλαν την θανάτωσή της εξαιτίας τής κατάστασής της. Διά των προσευχών των μαρτύρων, ο Θεός μερίμνησε ώστε να την πιάσουν οι ωδίνες τού τοκετού τρεις ημέρες πριν τις εορταστικές εκδηλώσεις. Ένας δεσμοφύλακας που την έβλεπε να βογγά από τους πόνους την ενέπαιξε, διαβεβαιώνοντάς την πως την περίμεναν ασύγκριτα μεγαλύτερες οδύνες. Η αγία τού απάντησε: «Τώρα, είμαι εγώ που υποφέρω ό,τι υποφέρω. Τότε όμως, κάποιος άλλος εντός μου θα υποφέρει για χάρη μου και γι' Αυτόν θα μαρτυρήσω!» Έφερε στον κόσμο μια κόρη την οποία εμπιστεύθηκαν στην φροντίδα μιας χριστιανής και ευθύς προετοιμάστηκε για τον τελικό αγώνα.

Την παραμονή τής εκτέλεσης η φυλακή άνοιξε στους επισκέπτες και οι μελλοθάνατοι παρέθεσαν γεύμα κηρύττοντας στο πλήθος τα θαυμαστά τού Θεού. Έφθασε τέλος η μέρα και οι άγιοι μάρτυρες πορεύθηκαν με πρόσωπα που έλαμπαν προς το αμφιθέατρο. Ο Θεός προσέφερε στον καθένα το είδος τού θανάτου που επιθυμούσε για να συμμερισθεί τα πάθη τού Χριστού. Στην αρχή τού θεάματος ο **Σατουρνίνος** και ο **Ρεουκάτος** δέχθηκαν την επίθεση μιας λεοπάρδαλης και στην συνέχεια τους καταξέσχισε μια αρκούδα. Ο Σάτυρος που φοβόταν τις αρκούδες έμεινε κατ' αρχήν άθικτος από τα θηρία και τέλος, αφού το ζήτησε ο ίδιος, μία λεοπάρδαλη τον κατασπάραξε, προσφέροντάς του το **τέλειο Βάπτισμα μέσα στο ίδιο του το αίμα**.

Οι δύο νεαρές γυναίκες υποχρεώθηκαν πριν βγουν στην αρένα να φορέσουν την στολή των ιερειών τής Δήμητρας. Μπροστά στην γεμάτη παρρησία και σθένος άρνηση της Περπέτουας οι αρχές υποχώρησαν έστειλαν τις δύο γυναίκες στην αρένα σχεδόν γυμνές, ντυμένες με δίχτυα. Το πλήθος όμως εξέφρασε τότε τον αποτροπιασμό του, βλέποντας ότι η μία ήταν κόρη, σε τρυφερή ηλικία, ενώ της άλλης οι μαστοί έσταζαν γάλα καθώς μόλις είχε γεννήσει. Οι αρμόδιοι απομάκρυναν τότε τις δύο μάρτυρες, τις έντυσαν με χιτώνες, τις έφεραν εκ νέου στην αρένα και εξαπέλυσαν εναντίον τους μια **μανιασμένη αγελάδα**. Η Περπέτουα δέχθηκε πρώτη ένα κτύπημα από τα κέρατα του ζώου και έπεσε στο χώμα. Αμέσως ανακάθησε, **συμμάζεψε το φόρεμα και σκέπασε τον μηρό της, μεριμνώντας περισσότερο για την σεμνότητα από ό,τι για τους πόνους**. Κατόπιν ζήτησε μια βελόνα, έσφιξε τα σχισμένα της ενδύματα και έδεσε τα μαλλιά της, **γιατί δεν άρμοζε στην μάρτυρα του Χριστού να εμφανιστεί με ακατάστατα μαλλιά, ώστε να μην φανεί ότι πενθεί την ώρα τής νίκης της**.

Στην συνέχεια οι δύο γυναίκες οδηγήθηκαν εκτός του αμφιθεάτρου για να τους δοθεί το χαριστικό πλήγμα μαζί με τους άλλους μάρτυρες. Ο όχλος, όμως, που διψούσε για αίμα απαίτησε να θανατωθούν οι μάρτυρες εντός της αρένας. Οι άγιοι προσήλθαν μόνοι τους στο κέντρο του αμφιθεάτρου, αντάλλαξαν μεταξύ τους τον ασπασμό τής ειρήνης και παραδόθηκαν σιωπηλά στο ξίφος, σαν να είχαν ήδη μεταφερθεί στον ουρανό. Όπως προείδε στο όραμά της η Περπέτουα, το ξίφος τού μονομάχου δεν

βρήκε με την πρώτη το καίριο σημείο και την έπληξε στα πλευρά. Τότε **πήρε η ίδια το τρεμάμενο χέρι του δημίου και κατηύθυνε το ξίφος στον λαιμό της**. Θυσιασμένοι έτσι σαν αθώα πρόβατα για τον Χριστό, τον Αμνό τού Θεού, οι άγιοι αυτοί μάρτυρες εισήλθαν στην αιώνια δόξα.

[Το θαυμάσιο Μαρτύριό τους είναι ένα από τα σπάνια κείμενα για τους μάρτυρες της Β. Αφρικής που σώζεται στα ελληνικά· βλ. Τα Μαρτύρια των αρχαίων Χριστιανών, ΕΠΕ, Θεσσαλονίκη 1978, σσ. 252-293]

(Πηγή: «Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας», υπό ιερομονάχου Μακαρίου Σιμωνοπετρίτου, εκδ. Ίνδικτος, Φεβρουάριος, σ. 10-13)